

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 20 april 1998 door de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "betreffende de jacht in het Vlaamse Gewest voor de periode van 1 juli 1998 tot 30 juni 2003", heeft op 19 mei 1998 het volgende advies gegeven :

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

Zoals blijkt uit het opschrift ervan, strekt het voor advies voorgelegde ontwerpbesluit ertoe de jacht in het Vlaamse Gewest te regelen voor de periode van 1 juli 1998 tot 30 juni 2003.

Daartoe bepaalt het ontwerp in de eerste plaats de openings- en sluitingsdata van de jacht in het Vlaamse Gewest (hoofdstukken II tot V en VIII van het ontwerp). Daarnaast bevat het ontwerp diverse voorschriften die verband houden met de jacht, inzonderheid met betrekking tot de bestrijding van wildsoorten (hoofdstuk VI) en de handel en het vervoer van wild (hoofdstuk VII). Voorts voorziet het in verbodsbepalingen om in bepaalde omstandigheden of met gebruikmaking van bepaalde jachttechnieken of jachttuigen te jagen (hoofdstuk IX). Ten slotte beoogt het ontwerp een wijziging aan te brengen in het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 1994 tot invoering van een afschotplan voor reewild (hoofdstuk X).

Onder voorbehoud van wat hierna wordt gesteld in de algemene opmerkingen, vindt de ontworpen regeling rechtsgrond in de artikelen 4, 5, 6, 20, 23, 26, 28, 29 en 33 van het jachtdecreet van 24 juli 1991.

.../...

ALGEMENE OPMERKINGEN

1. Artikel 3, § 3, van het ontwerp bepaalt dat, in afwijking van paragraaf 2 (1), een afschotplan niet is vereist voor het schieten van gekweekte edelherten die zich binnen een omheind terrein bevinden waaruit deze dieren niet kunnen ontsnappen. Luidens artikel 8 van het ontwerp geldt die bepaling van artikel 3, § 3, eveneens voor de "jacht" op moeflons, damwild en wilde zwijnen.

Uit die bepaling blijkt dat, naar de opvatting van de stellers van het ontwerp, het "schieten" van gekweekte dieren binnen een omheind terrein behoort tot de "jacht" in de zin van het jachtdecreet en dat de hiervoren genoemde gekweekte dieren worden gelijkgesteld met in het wild levende dieren en dus moeten worden aangemerkt als "(grof) wild" in de zin van artikel 3, tweede lid, a, van het jachtdecreet. Dat betekent dat het "schieten" van die dieren slechts toegestaan zou zijn tijdens de openingsperiode van de jacht op de betrokken diersoort (2) en dat het vervoeren en het verhandelen ervan alleen mogelijk zou zijn vanaf de opening tot

(1) Artikel 3, § 2, van het ontwerp bepaalt dat de jacht met vuurwapens op herten, hinden en kalveren slechts mag worden uitgeoefend als de houder van het jachtrecht zijn afschotplan heeft meegedeeld aan de woudmeester.

(2) De data van opening en sluiting van de jacht voor elke categorie, soort, type of geslacht van "wild" dienen, overeenkomstig artikel 4 van het jachtdecreet, te worden vastgesteld door de Vlaamse regering.

en met de tiende dag volgend op de sluiting van de jacht op dat wild (1).

De bevoegdheid inzake de jacht welke artikel 6, § 1, III, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen aan de gewesten heeft opgedragen, kadert, zoals blijkt uit de inleidende zin van de bepaling sub III van dat artikel 6, § 1, in "(de landinrichting en) het natuurbehoud".

Er valt niet in te zien hoe in gevangenschap gekweekte dieren - zelfs als ze behoren tot de in artikel 3 van het jachtdecreet opgesomde soorten - onder de aldus omschreven bevoegdheid kunnen vallen :

- een regeling betreffende dergelijke dieren zou alleen kunnen worden ingepast in de bevoegdheid inzake "natuurbehoud" in zoverre die dieren zouden worden gekweekt met het oog op het uitzetten ervan in de natuur (2);
- het "schieten" van gekweekte dieren die niet in de natuur losgelaten zijn, maar zich integendeel binnen een omheind terrein bevinden waar ze gekweekt worden en waaruit ze niet kunnen ontsnappen, kan niet onder het begrip "jacht" vallen; essentieel voor de jacht is

(1) Overeenkomstig artikel 26, eerste lid, van het jachtdecreet is het verboden o.m. grof "wild" levend of dood te vervoeren of in de handel te brengen, behalve vanaf de opening tot en met de tiende dag volgend op de sluiting van de jacht op dit wild.

(2) Vergelijk Arbitragehof, 31 januari 1989, nr. 1/89, overw. 8.B.9.1.

immers dat ze betrekking heeft op in het wild levende dieren (1).

Het vaststellen van een regeling in verband met o.m. het slachten, vervoeren en verhandelen van gekweekte edelherten, moeflons, damwild en wilde zwijnen moet bijgevolg worden geacht tot de residuaire bevoegdheid van de federale overheid te zijn blijven behoren.

Het verhandelen en vervoeren van dergelijke gekweekte dieren heeft evenwel onvermijdelijk een repercussie op de door het gewest - binnen zijn bevoegdheid inzake de jacht - vastgestelde regeling betreffende het verhandelen en het vervoeren van wilde edelherten, moeflons, enz., in die zin dat de controle op de naleving van die gewestelijke regeling aanzienlijk kan worden bemoeilijkt door betwistingen in verband met de vraag of het dier dat verhandeld of vervoerd wordt al dan niet "wild" is.

-
- (1) Er moet in dat verband overigens worden opgemerkt dat het jachtdecreet, in tegenstelling tot de jachtwet van 28 februari 1882, geen bepaling bevat die het "jagen" in een voor het "wild" afgesloten gebied regelt. Artikel 6, derde lid, van de jachtwet van 28 februari 1882 bepaalde dat "de eigenaar of de bezitter ... te allen tijde zonder jachtverlof (mag) jagen of doen jagen in zijn bezittingen die grenzen aan zijn woning en omringd zijn met een doorlopende afsluiting, die elk verkeer met de naburige erven en elke doorgang van wild verhindert". Uit de parlementaire voorbereiding van het jachtdecreet blijkt dat een dergelijke regeling uit het decreet werd geweerd omdat ze "een anachronistische bepaling is die aanleiding kan geven tot allerlei misbruiken", in die zin dat "terreinen ... soms (worden) omheind met als enige bedoeling een vrije jacht te creëren" (Parl. St., Vl. R., 1990-91, nr. 481/10, p. 24).

.../...

Gelet op die repercussie zou het gewest - op grond van zijn impliciete bevoegdheden bedoeld in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 - bevoegd kunnen worden geacht om een regeling vast te stellen waarbij wordt voorgeschreven dat, bij eventuele controles op het verhandelen en vervoeren van edelherten, moeflons, enz., aan de hand van bewijskrachtige documenten moet kunnen worden aangetoond dat het verhandelde of vervoerde dier een gekweekt, en niet een wild dier is. In zoverre zulk een regeling een repercussie kan hebben op de bevoegdheid van de federale overheid terzake, lijkt die weerslag immers niet zo verregaand dat de federale overheid het buitenmate moeilijk krijgt om haar beleid terzake doelmatig te voeren (1).

De bevoegdheid om een dergelijke regeling vast te stellen komt evenwel, overeenkomstig de uitdrukkelijke bepaling van het voornoemde artikel 10 van de bijzondere wet, aan de decreetgever toe, en niet aan de regering. Bij ontstentenis van een decretale bepaling, kan derhalve in het ontwerp geen regeling daaromtrent worden opgenomen.

2. Artikel 10 van het ontwerp voorziet in de mogelijkheid, voor de houder van het jachtrecht die lid is van een erkende wilbbeheereenheid, om fazanten uit te zetten (2).

(1) Zie, in verband met het terzake na te leven evenredigheidsbeginsel, o.m. Arbitragehof, 14 juli 1997, nr. 42/97, en 25 november 1997, nr. 73/97.

(2) Zie, wat het voorbehouden van die mogelijkheid aan erkende wilbbeheereenheden betreft, opmerking 3.

De rechtsgrond voor die regeling moet worden gezocht in artikel 29, tweede lid, van het jachtdecreet. Luidens het eerste lid van dat artikel 29 "is (het) te allen tijde en overal verboden wild uit te zetten". Het tweede lid machtigt de Vlaamse regering om op dat principiële verbod uitzonderingen toe te staan "met het oog op het behoud van wildsoorten". In voorkomend geval dient de Vlaamse regering regels op te stellen "met betrekking tot het aantal en de soorten wild, alsook met betrekking tot de terreinen".

Aan dat laatste voorschrift beantwoorden de bepalingen van artikel 10, eerste lid, 2° en 5°, van het ontwerp luidens welke "maximum één fazant per ha en per jaar mag uitgezet worden" en "het gebied waarin de fazanten ... worden vrijgelaten ... plaatsen met voldoende water en dekking voor die vogels (moet) bevatten".

De vraag rijst evenwel of de ontworpen regeling ook kan geacht worden te beantwoorden aan het voorschrift luidens hetwelk het uitzetten van het wild het behoud van de betrokken wildsoort moet op het oog hebben.

Wat die vraag betreft, moet erop worden gewezen dat de bepalingen van het ontwerp in grote mate overeenstemmen met de regeling van het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1996 betreffende het uitzetten van fazanten, tegen welk besluit door de v.z.w. Het Koninklijk Belgisch Verbond voor Bescherming van de Vogels een annulatieberoep en een

.../...

vordering tot schorsing zijn ingesteld (1). In dat beroep wordt inzonderheid aangevoerd dat de aangevochten regeling geen rechtsgrond kan vinden in artikel 29 van het jacht-decreet, omdat de fazant geenszins kan worden aangemerkt als een bedreigde wildsoort en het bestreden besluit derhalve niet is vastgesteld met het oog op het behoud van die wildsoort.

Het aanhangig zijn van die betwisting voor de afdeling administratie staat eraan in de weg dat de afdeling wetgeving, wat het voor advies voorgelegde ontwerp betreft, nader zou ingaan op de opgeworpen rechtsvraag.

3. Luidens artikel 9, tweede en derde lid, mogen patrijzen en hazen "alleen binnen erkende wildbeheereenheden worden bejaagd" (2).

Zoals reeds eerder vermeld, voorziet artikel 10, eerste lid, van het ontwerp enkel voor de houder van het jachtrecht die "lid (is) van een erkende wildbeheereenheid" in de mogelijkheid om fazanten uit te zetten.

(1) Zaak A. 71.439/X-6978. De vordering tot schorsing werd bij arrest nr. 65.147 van 11 maart 1997 verworpen omdat niet was aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit aan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kon berokkenen.

(2) Wat de jacht op hazen betreft, voorziet het vierde lid van artikel 9 in een uitzondering op dat voorschrift.

Voorts bepaalt artikel 20, § 2, van het ontwerp dat het op zon- en feestdagen enkel toegestaan is te jagen "op jachtterreinen die deel uitmaken van een erkende wildbeheereenheid" die in het goedgekeurd wildbeheerplan een regeling heeft opgenomen over het al dan niet jagen op bepaalde dagen.

De wijziging welke artikel 22 van het ontwerp beoogt aan te brengen in het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 1994 tot invoering van een afschotplan voor reewild ten slotte, komt erop neer dat een afschotplan voor reewild in beginsel nog enkel zal worden toegekend aan "een erkende wildbeheereenheid".

3.1. De vraag rijst of voor die voorkeursbehandeling van de wildbeheereenheden steun kan worden gevonden in het jachtdecreet en, meer in het algemeen, of de aangehaalde bepalingen kunnen worden geacht verenigbaar te zijn met het gelijkheidsbeginsel.

3.1.1. Artikel 12 van het jachtdecreet vormt de basis voor de oprichting van de wildbeheereenheden. Luidens dat artikel kan de Vlaamse regering de voorwaarden bepalen waaronder afzonderlijke jachtterreinen vrijwillig tot grotere beheereenheden kunnen worden samengelegd ten behoeve van het wildbeheer, het natuurbehoud en het verbeterd toezicht, en kan zij daartoe een subsidie verlenen.

Voor het overige is er in het jachtdecreet nog sprake van wildbeheereenheden in de artikelen 5, 11, 24 en 46 :

.../...

- luidens artikel 5, eerste lid, kan de Vlaamse regering het jagen op de door haar aan te duiden wildsoorten "per beheereenheid zoals bedoeld in artikel 12 of per jachtterrein" afhankelijk stellen van het bezit van een goedgekeurd afschotplan;
- artikel 11, tweede lid, bepaalt dat "de zittende jager en een wilbbeheereenheid zoals bedoeld in artikel 12" het recht hebben bij een aanbesteding van het jachtrecht op het openbaar domein een hoger bod te doen;
- luidens artikel 24, derde lid, kan de houder van het jachtrecht verplicht worden om het jachtrecht te verwerven op aangrenzende gronden waarvan de aaneengesloten oppervlakte kleiner is dan 40 ha, wanneer o.m. "de beheerder van de wilbbeheereenheid" die verwerving opportuun acht;
- artikel 46 ten slotte, dat een wijziging aanbrengt in het decreet van 23 januari 1991 tot oprichting van het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur als Gewestdienst met Afzonderlijk Beheer, bepaalt dat de in artikel 12 van het jachtdecreet bedoelde subsidiëring van de wilbbeheereenheden, wordt gefinancierd door het MINA-fonds.

In die bepalingen of in de parlementaire voorbereiding ervan blijkt geen steun te kunnen worden gevonden voor enige voorkeursbehandeling van de wilbbeheereenheden t.o.v. de overige jachtrechthouders, noch wat betreft het

.../...

bejagen van de in het ontwerp bedoelde wildsoorten (patrijzen, hazen en reewild), noch inzake het uitzetten van fazanten, noch wat het jagen op zon- en feestdagen betreft.

Blijkens het aangehaalde artikel 5 worden integendeel de "beheereenheid" en het niet tot een wildbeheereenheid behorende "jachtterrein" op voet van gelijkheid behandeld wat het toekennen van een afschotplan betreft (1).

Artikel 11 van het jachtdecreet, dat zowel aan de zittende jager als aan de wildbeheereenheid het recht toekent om een hoger bod te doen bij een aanbesteding, bepaalt zelfs dat "bij gelijk hoger bod ... de zittende jager de voorkeur (geniet) zo hij geen inbreuk heeft gepleegd op de vroegere verpachtingsvoorwaarden" (2).

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het jachtdecreet een amendement werd ingediend waarbij in een afwijking op het verbod tot het uitzetten van wild werd voorzien ten voordele van "in gevangenschap gekweekte fazanten en

(1) Die bepaling lijkt zich er dan ook tegen te verzetten dat niet tot een wildbeheereenheid behorende jachtrechthouders in beginsel zouden worden uitgesloten van de mogelijkheid om een afschotplan voor reewild te verkrijgen (artikel 22 van het ontwerp).

(2) Bij de bespreking van dat artikel in de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud van de Vlaamse Raad, werd gesteld dat de voorgestelde bepaling bedoeld was als "een steuntje in de rug ... voor het oprichten van wildbeheereenheden" en dat "wildbeheereenheden een zekere voorkeursbehandeling mogen genieten", maar dat "de zittende jager steeds voorrang heeft" (Parl. St., Vl. R., 1990-91, nr. 481/10, p. 25).

patrijzen" (1) en dat in een ander amendement werd voorgesteld het uitzetten van wild te beperken tot terreinen "gelegen in wilbbeheereenheden" (2). Tijdens de bespreking in de bevoegde commissie werd het eerstgenoemde amendement evenwel verworpen en werd met betrekking tot het laatstgenoemde amendement het volgende gesteld :

"Een amendement van de heer Beerden dat het bepalen van regels voor het uitzetten van wild door de Executieve beperkt tot de wilbbeheereenheden (stuk 481 - nr. 5) wordt door de indiener ingetrokken.

Bij een tweede lezing van dit artikel wordt door de heer Beerden c.s. een nieuwe redactie van dit artikel voorgesteld dat het verbod van het uitzetten van wild invoert (stuk 481 - nr. 7). Er is een overgangsmaatregel dat dit verbod slechts geldt vanaf 1 juli 1996. De Vlaamse Executieve kan uitzonderingen toestaan met het oog op het behoud van wildsoorten" (3).

3.1.2. Subsidiair kan worden opgemerkt dat de voorkeursbehandeling van de wilbbeheereenheden slechts verenigbaar met het gelijkheidsbeginsel kan worden geacht in zoverre kan worden aangetoond dat de bedoelde maatregelen, enerzijds, pertinent zijn t.a.v. de doeleinden waarvoor de beheereenheden werden opgericht (wilbbeheer, natuurbeschoud en verbeterd toezicht) en, anderzijds, beantwoorden aan het evenredigheids criterium, m.a.w. niet op onevenredige wijze

(1) Parl. St., Vl. R., 1990-91, nr. 481/2, p. 4.

(2) Parl. St., Vl. R., 1990-91, nr. 481/5, p. 11.

(3) Parl. St., Vl. R., 1990-91, nr. 481/10, p. 53.

de rechten van de andere jachtrechthouders beknotten. Zo al aangenomen kan worden dat aan het pertinentiecriterium is voldaan, is het in elk geval hoogst betwistbaar of de ontworpen bepalingen de toetsing aan het evenredigheids-criterium kunnen doorstaan.

3.2. De hiervoren vermelde bepalingen van de artikelen 9, 10, 20 en 22 van het ontwerp doen overigens ook vragen rijzen wat betreft de verenigbaarheid ervan, enerzijds, met de bepaling van artikel 12 van het jachtdecreet luidens welke wilbbeheereenheden "vrijwillig" (door de jachtrechthouders) tot stand worden gebracht en, anderzijds, met de vrijheid van vereniging.

Van dat vrijwillig karakter van de toetreding tot een wilbbeheereenheid - en inzonderheid van de vrijheid om niet toe te treden tot een dergelijke vereniging - kan nog bezwaarlijk sprake zijn als het niet-toetreden tot gevolg heeft dat de betrokken jachtrechthouder niet langer zou mogen jagen op patrijzen, hazen en reewild, evenmin zou mogen jagen op zon- en feestdagen en bovendien zou worden uitgesloten van de mogelijkheid om fazanten uit te zetten met het oog op het behoud van die wildsoort.

3.3. De conclusie uit wat voorafgaat is dan ook dat de besproken bepalingen van de artikelen 9, 10, 20, § 2, en 22 van het ontwerp, in zoverre ze voorzien in een voorkeursbehandeling van de wilbbeheereenheden, geen rechtsgrond vinden in het jachtdecreet en, subsidiair, niet verenigbaar kunnen worden geacht met het gelijkheidsbeginsel en met de vrijheid van vereniging.

.../...

Die bepalingen moeten derhalve uit het ontwerp worden weggelaten. Dit geldt ook voor de bepalingen van het ontwerp die op de eerstgenoemde bepalingen gebaseerd zijn of ernaar verwijzen (zie bv. de artikelen 11 en 12).

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Aanhef

De internationale akten waarnaar in het eerste tot het vijfde lid wordt verwezen en de jachtwet van 28 februari 1882 waarnaar het zesde lid verwijst, vormen niet de rechtsgrond van de ontworpen regeling. Die leden dienen derhalve te worden geschrapt.

Het kan volstaan in het zevende lid (dat het eerste lid wordt) te verwijzen naar het jachtdecreet van 24 juli 1991 in zijn geheel.

Aangezien het decreet van 21 oktober 1997, waarnaar in het achtste lid wordt verwezen, evenmin rechtsgrond biedt voor het ontworpen besluit, moet ook die verwijzing worden weggelaten.

Hetzelfde geldt voor het negende lid waarin wordt verwezen naar het koninklijk besluit van 24 juni 1952. Het ontworpen besluit beoogt immers niet de wijziging van dat koninklijk besluit, en dat besluit kan uiteraard geen rechtsgrond bieden voor de ontworpen regeling.

.../...

Gelet op de opmerking in verband met het ontbreken van de vereiste rechtsgrond voor artikel 22 van het ontwerp dat een wijziging beoogt aan te brengen in het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 1994 tot invoering van een afschotplan voor reewild (algemene opmerking 3), dient ook het tiende lid van de aanhef, waarin wordt verwezen naar dat besluit, te worden weggelaten.

Ten slotte dienen ook het dertiende en het veertiende lid van de aanhef, waarin wordt verwezen naar EG-richtlijnen, te worden geschrapt.

Artikel 2

In paragraaf 1 van dit artikel wordt bepaald wat, voor de toepassing van het ontworpen besluit, moet worden verstaan onder "afschotplan".

Aangezien in artikel 1, § 1, 1° tot 4°, van het ontwerp definities zijn opgenomen van de in het ontwerp gehanteerde termen, verdient het de voorkeur ook de begripsomschrijving van "afschotplan" naar die bepaling over te brengen.

Artikel 3

Luidens paragraaf 1 van dit artikel is de jacht met vuurwapens op edelherten open van 15 september tot en met 5 februari, wat de herten betreft, en van 15 oktober tot en met 5 februari, wat de hinden betreft.

.../...

Luidens paragraaf 4 is het vervoer tot aan de plaatsen van verbruik of van detailhandel, "in de periode dat het alleen toegelaten is het hert of de hinde te schieten en te vervoeren", slechts toegestaan wanneer de geslachtskenmerken van het dier duidelijk zichtbaar zijn.

Uit de aangehaalde bepaling van paragraaf 1 volgt dat er uitsluitend wat de herten betreft, een periode is waarin het alleen toegestaan is dat dier te schieten, met name de periode van 15 september tot 14 oktober. In de periode van 15 oktober tot 5 februari mogen immers zowel herten als hinden worden geschoten. Het heeft derhalve geen zin in paragraaf 4 te voorzien in een regeling voor de periode waarin het alleen toegestaan zou zijn om de hinde te schieten. De bepaling van paragraaf 4 moet dan ook worden aangepast.

Een analoge opmerking geldt voor de bepaling van artikel 5, § 2, in verband met de damhinde.

Artikel 12

In zoverre de in dit artikel opgenomen regeling betreffende de schorsing van de jachtrechthouder door zijn wildbeheereenheid, verband houdt met de uitzettingsregeling voor fazanten (artikel 10 van het ontwerp), dient ze te worden geschrapt (zie algemene opmerking 3). Voor het overige hoort de ontworpen bepaling eerder thuis in het ontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de voorwaarden waaronder afzonderlijke

.../...

jachtterreinen vrijwillig tot grotere beheereenheden kunnen worden samengevoegd en van de criteria waaronder beheereenheden kunnen worden erkend, over welk ontwerp de Raad van State op 12 mei 1998 het advies L. 27.578/3 heeft gegeven. In dat verband wordt evenwel verwezen naar opmerking 2.2 met betrekking tot de rechtsgrond welke in dat advies werd gemaakt in verband met artikel 2, tweede lid, 5°, e, van dat ontwerp.

Artikel 13

Luidens paragraaf 1, 4°, van dit artikel is de jacht op grauwe ganzen in elk jachtseizoen open van 15 augustus tot en met 30 september. Paragraaf 4 bepaalt dat de jacht op grauwe ganzen alleen toegestaan is tussen een halfuur vóór zonsopgang en tien uur in de voormiddag, in de provincies Oost- en West-Vlaanderen. Luidens paragraaf 5 ten slotte is in de in die bepaling opgesomde gebieden, in afwijking van paragraaf 1, de jacht op alle waterwild verboden "met uitzondering van de jacht op de grauwe gans".

Het is niet duidelijk hoe deze bepalingen in hun onderlinge samenhang moeten worden begrepen. De ontworpen regeling moet op dit punt worden verduidelijkt.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	W. DEROOVER,	kamervoorzitter,
	P. LEMMENS,	staatsraden,
	L. HELLIN,	
	A. ALEN,	assessoren van de
	H. COUSY,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. B. SEUTIN, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. J. DRIJKONINGEN, referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS

W. DEROOVER